

DE STER VAN NEDERLAND

In den Bloemhof.

(Naar het Amerikaansch van C. Austin Miles).

Ik kom in den bloemhof, alleen,
Als de dauw nog glanst op de rozen;
Een stem dringt door
Tot mijn luist'rend oor:
Gods Zoon komt hier verpozen.

KOOR:

Dan verzelt Hij mij
En vertelt Hij mij,
En Hij zegt mij, ik hoor Hem toe;
En het rein geneugt
Dat ons daar verheugt,
Gaat boven al 't aardsch gedoe.

Hij spreekt en Zijn stem klinkt zoo zoet,
Dat het koor der voog'len wordt stille,
En die hemeltoon,
Zoo verheven schoon,
Blijft nog mijn hart doortrillen.

Liefst bleef ik bij Hem in den hof,
Schoon de nacht zijn wade komt spreien,
Maar ik ga voor Hem,
Want ik hoor Zijn stem
Waar 'k nood en leed hoor schreien.

Frank I. Kooyman.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang — No. 7

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

De Zoon des menschen moet overgeleverd worden in de handen der zondige menschen, en gekruisigd worden, en ten derden dagen wederopstaan. Lukas 24: 7.

INHOUD

IN DEN BLOEMHOF	97
HET LIJDEN VAN CHRISTUS EN DE OPSTANDING.	99
GETHSEMANE	104
PAASCHMORGEN	105
VAN DE REDACTIE:	
ROND PASCHEN	106
VOOR JONGE OOGEN	Oom Ben 108
EEN PAASCHVERTELLING	109
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.	112
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	114
DE OPSTANDING	115

Zoekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus« Langebrug 107 - Leiden

Telefoon 20950

HET LIJDEN VAN CHRISTUS EN DE OPSTANDING UIT DE DOODEN.

WAT DE KRUISIGING op Golgotha zijn bovenaardschen glans verleent, is voor velen op aarde verborgen: Jezus gaf Zijn leven *vrijwillig*. Het was niet, omdat een mensch onschuldig ter dood werd gebracht, dat dit drama zijn stempel op de geheele menschelijke beschaving heeft gedrukt, want duizenden hebben in den loop der geschiedenis een dergelijk lot ondergaan en men kent slechts de namen van enkelen en dat is al! Het was omdat Gods Zoon, hoewel de macht hebbende Zich uit de handen Zijner vijanden te bevrijden en Zichzelf het gruwelijk lijden te besparen, dat Hem wachtte, deze macht niet gebruikte, waar het Zijn eigen redding gold.

Hij wendde een andere macht aan dan die tot Zelfbehoud: die der Liefde tot bevrijding der menschen. En daartoe behoorden ook Zijn beulen.

Ziet hoe Hij, de Koning, daar staat voor Pilatus, die Hem ijverig ondervraagt. Buiten het Rechthuis vertoeft de joelende, haatdragende menigte. Zij zal het Rechthuis niet betreden, opdat zij niet verontreinigd worde, want het Pascha wacht hun. De menigte roept en het geroep wordt heftig: „Kruis Hem! Kruis Hem!!!“ Geweldig is het schreeuwen der haters en Pilatus oordeelt, dat geschieden zal naar hun eisch. En Jezus zwijgt en laat toe, dat Hij wordt gegeeseld. Een Romeinsche geeseling in die dagen! Met brute kracht gehan-

teerd dringen, fel snijdend, de scherp gerande pezen in het schuldellooze vleesch en het bloed vloeit uit lange breede wonden. De uitzinnige horde buiten het Rechthuis spoort huilend aan tot feller slag. De beulen geven met ruwen lach gehoor en suizend dalen de geeselslagen op den open gereten rug van den zwijgenden Heiland.

Een spottend gejoel stijgt op uit de menigte: „Een Koning, Hij is een Koning, ziehier een kroon, geeft Hem dien!“

Een kroon van gevlochten takken, met lange scherpe doornen bezet, wordt Hem in de slapen gedrukt. Jezus zwijgt. Langzaam vloeit het bloed over Zijn stil gelaat. De tocht naar de Calvarieberg neemt een aanvang. Uitgeput door smart en pijn, buigt Jezus onder het gewicht van het kruis ter aarde. Ijlings wordt het op de schouders van een ander gelegd en deze wordt gedwongen zich te scharen in den droeven stoet, want de tijd dringt, het Pascha wacht.

De Koning van Israël staat bij het treffen der toebereidselen tot Zijn dood en zwijgt. De ijzeren nagels worden door Zijn handen en voeten gedreven, het kruis wordt opgericht, het gewicht van Zijn zondeloos lichaam scheurt de schrijnende wonden, door de nagels veroorzaakt.

Nu spreekt Jezus en zegt: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen!“

Jezus, Verlosser der wereld en Bemiddelaar bij den Vader: Gij

hadt dit onuitsprekelijk, dit boven alle menschelijke begrip uitgaande lijden kunnen ontgaan. Gij hadt slechts één woord behoeven te spreken en Uw pijnigers zouden vernietigd zijn geworden. In plaats daarvan hebt Gij een bede om vergiffenis geuit voor hen, die U lasterden en doodden. Waarlijk: Gij zijt Gods Zoon! Wetende, dat slechts door het offeren van Uw sterfelijk, zonde-

Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan.

loos Lichaam de Opstanding uit de dooden mogelijk werd, dat door het vloeien van Uw onschuldig bloed de mensch het eeuwig leven zou kunnen ontvangen, dat door te sterven als Gij deedt den dood zou worden overwonnen, hebt Gij dat ééne bevrijdende Machtswoord niet geuit, geleid als Gij werdt door Uw Goddelijke, wereldomvattende Liefde.

Wat beseffen wij, ontwetende en kortzichtige menschen van Uw Lijden, Heer? Hoe zullen wij ooit de geestelijke smart en den weemoed peilen, toen Gij in den Hof van Gethsémané de zonden der wereld op U naamt? Indien wij het Boek der boeken openen, dan klinken ons droeve klanken tegen uit een ver vreden:

„Vader, laat dezen drinkbeker aan Mij voorbij gaan, doch niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.” In deze weinige woorden openbaart zich Uw smart, de smart van den Zoon eens menschen, zóó hevig, dat uit de poriën Uws lichaams de bloeddruppelen vloeiden.

Dit alles en nog veel meer hebt Gij om der wereld wil geleden. En wat geeft zij U daarvoor weder? Wij behoeven het antwoord hierop niet te zoeken, Gij hebt het Zelf gegeven: „De wereld heeft de duisternis liever dan het Licht.” Zij heeft Uw alomvattende, alles overwinnende Liefde niet alleen onbeantwoord gelaten, maar met spot en hoon en smaad vergolden. Toch hebt gij haar niet onkundig gelaten over Uzelf en over de dingen van Uw Koninkrijk, noch over haar eigen toekomst. Gij hebt deze dingen voorzegd, opdat zij geen onwetendheid zou kunnen voorwenden.

In den Bijbel, het Boek van het volk, hetwelk U den dood aan het kruis deed sterven, zegt Gij, sprekend over Uw vrijwillig Offer:

Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelfen af: Ik heb macht het af te leggen, en heb macht het wederom te

nemen. Dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen.

Joh. 10 : 18.

In Uw en haar eigen opstanding gelooft de wereld niet. Zij gelooft U niet, noch één Uwer Apostelen of Profeten, waar gezegd wordt :

En wat aangaat de opstanding der dooden, hebt gij niet gelezen, hetgeen van God tot ulieden gesproken is, die daar zegt :

Ik ben de God Abrahams, en de God Izaäks, en de God Jakobs ! God is niet een God der dooden, maar der levenden.

Matth. 22 : 31, 32.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u : die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u : de ure komt, en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.

Joh. 5 : 24, 25.

Jezus zeide tot haar : Uw broeder zal wederopstaan.

Martha zeide tot Hem : Ik weet, dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage.

Jezus zeide tot haar : Ik ben de opstanding en het leven ; die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. Joh. 11 : 23-25.

En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, zoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden ;

Opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Joh. 3 : 14, 15.

Want ik weet : mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan ;

En als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch Godaanschouwen.

Job. 19 : 25, 26.

Toen zeide Hij tot mij : Menschenkind ! deze beenderen zijn het gansche huis Israëls ; zie, zij zeggen : Onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren ; wij zijn afgesneden.

Daarom profeteer, en zeg tot hen : Zoo zegt de Heere Heere : Zie, Ik zal uwe graven openen, en zal ulieden uit uwe graven doen opkomen, o Mijn volk ! en Ik zal u brengen in het land Israëls.

En gij zult weten, dat Ik de Heere ben, als Ik uwe graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uwe graven zal hebben doen opkomen : o Mijn volk !

En Ik zal Mijnen Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land zetten ; en gij zult weten, dat Ik, de Heere, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de Heere. Ezechiël 37 : 11-14.

Nog minder, Heer, gelooft de wereld wat Gij en Uw Apostelen en Profeten van deze, laatste, beëdeling des tijds tot haar hebben te zeggen aangaande de opstanding uit de dooden :

Doch Ik zal hen van het geweld der hel verlossen ; Ik zal ze vrijmaken van den dood : o dood ! waar zijn uwe pestilentiën ? hel ! waar is uw verderf ? berouw zal van Mijne oogen verborgen zijn.

Hosea 13 : 14.

En hij hoorde eene luide stem, en de hemelen waren bedekt : en al de scheppingen Gods treurden ;

en de aarde kreunde; en de rotsen scheurden; en de Heiligen stonden op en werden gekroond aan de rechterhand van den Zoon des Menschen met kronen van heerlijkheid;

En zoovelen van de geesten als er in de gevangenis waren, kwamen voort en stonden aan de rechterhand Gods; en de overigen werden in ketenen der duisternis bewaard tot het oordeel van den grooten dag. P.v.G.W. 7 : 56, 57.

Want gelijk de dood over alle menschen is gekomen, om het barmhartige plan van den grooten Schepper te vervullen, moet er eveneens eene kracht ter opstanding zijn; en de opstanding moet komen tot den mensch ten gevolge van den val; en de val kwam als een gevolg der overtreding; en omreden de mensch gevallen is, is hij afgesneden van de tegenwoordigheid des Heeren.

En deze dood, waarvan ik gesproken heb, welke de geestelijke dood is, zal zijne dooden opgeven; welke geestelijke dood de hel is; daarom moeten dood en hel hunne dooden opgeven, en de hel moet hare gevangene geesten overgeven, en het graf moet zijne gevangene lichamen overgeven; en de lichamen en de geesten der menschen zullen hersteld worden het een tot den ander; en het is door de kracht der opstanding van den Heilige Israëls.

O, hoe groot is het plan van onzen God! want aan de andere hand moet het paradijs van God de geesten der rechtvaardigen overgeven, en het graf moet de lichamen der rechtvaardigen opgeven; en de geest en het lichaam zijn wederom aan elkander her-

steld: en alle menschen worden onsterfelijk en onbederfelijk; en zij zijn levende zielen, hebbende eene volmaakte kennis zooals wij in het vleesch; tenzij dat onze kennis volmaakt zal zijn.

2 Nephi 9 : 6, 12, 13.

Nu er is een dood, genaamd de tijdelijke dood; en de dood van Christus zal de banden van dezen tijdelijken dood verbreken, zoodat allen uit dezen tijdelijken dood zullen verrijzen.

De geest en het lichaam zullen wederom in hunne volmaakte gedaante vereenigd worden; zoowel beenderen als gewrichten zullen tot hare eigene gedaante hersteld worden gelijk zij nu zijn; en wij zullen voor God gebracht worden, wetende zooals wij nu weten en eene volkomen herinnering hebben van al onze schuld.

Nu, deze herstelling zal tot allen komen, zoowel jong als oud, gevangene als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige en er zal niet zooveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alle dingen zullen tot hunne eigene gedaante hersteld worden zooals die nu zijn, of in het lichaam, en allen zullen gebracht en gesteld worden voor den rechterstoel van Christus den Zoon, en God den Vader, en den Heiligen Geest die een eeuwig God zijn; teneinde geoordeeld te worden naar hunne werken, hetzij zij goed of kwaad zijn.

Nu, ziet, ik heb tot u gesproken aangaande den dood van het sterfelijk lichaam en ook aangaande de opstanding van het sterfelijk lichaam. Ik zeg u dat dit sterfelijk lichaam verrijst tot een onsterfelijk lichaam: dat is, uit

den dood, zelfs uit den eersten dood tot het leven, zoodat zij niet meer kunnen sterven, hunne geesten vereenigende met hunne lichamen om nimmer gescheiden te worden; dus het geheel wordt geestelijk en onsterfelijk zoodat het geen bederf meer kan zien.

Alma 11 : 42-45.

Want ziet, hij moet zekerlijk sterven, opdat de zaligheid kan komen; ja, het behaagt hem en is noodig dat hij zal sterven om de opstanding der dooden teweeg te brengen opdat de mensch daarvoor in de tegenwoordigheid des Heeren gebracht moge worden.

Ja, deze dood brengt de opstanding der dooden teweeg, en verlost het geheele menschedom van den eersten dood, dien geestelijken dood; want het geheele menschedom dat door den val van Adam afgesneden was van de tegenwoordigheid des Heeren, wordt als dood geacht; zoowel met betrekking tot de tijdelijke als tot de geestelijke dingen.

Doch ziet, de opstanding van Christus verlost de menschen, ja, allen, en brengt hen terug in de tegenwoordigheid des Heeren.

Helaman 14 : 15-17.

Want ziet, de Heere uw Verlosser leed den dood in het vleesch;

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand April

AVONDMAALSVERS

Komt, stijg' ons lied van dank en lof,
Tot Hem, die daald' uit 't Hemelhof;
Voor 's menschen redding van den dood:
Leed smaad en smart, oneindig groot.

Openb. 14:6. En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk.

daarom leed Hij de pijn van alle menschen, opdat alle menschen zich mochten bekeeren en tot Hem komen.

En Hij is wederom van de dooden opgestaan opdat Hij alle menschen tot Zich moge brengen, op voorwaarde van bekeering.

L. en V. 18 : 11, 12.

Neen, de wereld van thans gelooft Uw woorden niet, noch die Uwer profeten. Zij spreekt en handelt gelijk in de dagen van ouds, toen de menigte, Paulus hoorende, zeide :

„Wat wil toch deze klapper zeggen? maar anderen zeiden: Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden. Omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde.”

Maar al moge de wereld niet gelooven, dat Gij waarlijk zijt de Opstanding en het Leven: wij gelooven het, Heer en wij danken U — nu, meer dan ooit — voor het Licht, dat Gij op onzen levensweg doet stralen. Wij bidden in Uw naam den Vader om kracht getrouw te blijven tot het einde, dat Gij alleen kent. Wij weten, dat Gij zult weder komen en dat Gij alleen Heerscher der aarde zult zijn en dat rust en vrede ons deel zullen zijn. A. D. J.

Paaschmorgen.

Zwijgend, stil ligt heel het	Doch bij Jozefs hof gekomen
[aardrijk	Blijven allen bevend staan,
't Nacht'lijk duister nog omhuld	Staam'lend, schuchter, gansch
't Graf van onzen lieven Meester,	[verslagen
't Is of alles zwijgt in schuld,	Staren zij de Eng'len aan.

Doch daar ginder in het Oosten	„Vreest niet, want Hij is ver-
Gloort het eerste morgenlicht,	rezen!
Machtig zijn de zonnestralen,	Zegt het al den broed'ren aan;
Waarvoor 't nacht'lijk duister	Dood en hel heeft Hij verwonnen,
[zwicht.	Hij is waarlijk opgestaan!

Stil en statig daalt een Engel	Vreest niet, want Hij is ver-
Naar des Heilands groeve af;	rezen,
En maakt, wat geen mensch zou	Dien de dood niet houden kon,
[kunnen,	Gansch de duisternis moet wijken,
Open het gesloten graf.	Voor de Een'ge morgenzon!"

Daar te midden van die stilte,	Zwijgend, stil ligt nog het
Neemt Gods Zoon het leven weer;	[aardrijk,
Eng'len zijn alleen getuigen,	Maar vanuit het open graf,
Wenscht g' o zondaar nog iets	Stroomt ons Godes Liefde tegen;
[meer?	Overwonnen is de straf.

Haastig treden daar de vrouwen	Overwonnen! Door den Heiland
Met hun balsems naar den hof,	Wien de dood niet houden kon,
Wie den steen toch af zal nemen,	Die door leven en door ster-
Geeft aan hun gesprek steeds	[ven,
stof.	Dood en graf en hel verwon.

Eeuw'ge, heil'ge, reine stilte
 Die daar heerscht in Jozefs hof,
 Wat daar eens in U gebeurde,
 Heeft ons aller, aller lof!

Dichter onbekend.

1 APRIL 1941

VAN DE REDACTIE

ROND PASCHEN.

Twee mannen verlieten Jeruzalem. Zij keerden naar hun dorp terug; hun tred was moedeloos, 't was of hun beenen hen niet verder wilden dragen. Zij zwegen beiden, de schemering viel.

Zij waren vurige aanhangers van Jezus geweest, ze waren dagen lang met Hem meegetrokken en de vorige Zondag hadden zij medegejuicht: „Hosanna, gezegend die komt in den Naam des Heeren!” Wat hadden zij zich toen een glorierijke toekomst gedacht, altijd dicht bij Hem, die ze zoo vereerden en liefhadden. Jezus zou de oude roem van hun volk weer in eere herstellen. Hij zou Gods Rijk op aarde stichten, en zij, zij zouden Hem dienen en met Hem Gods Naam verheerlijken.

Van Zondag tot Donderdag waren groote dagen geweest, ze waren niet van Zijn zijde geweken, want ze wenschten geen woord te missen van wat Hij sprak.

Toen kwam de Donderdagavond, ze sliepen en droomden van morgen en Zaterdag, heerlijke droomen waren het, doch.... daar werden ze met schrik wakker.... wat een geloop.... wat een leven.... er wordt geroepen, geschreeuwd.... ze kunnen niet verstaan wat.... ze reppen zich wat ze kunnen..... waarheen.... daar in de richting van de burcht Antonia..... hoor, daar klinkt het geschreeuw opnieuw..... Barabbas! ze begrijpen nog niets en rennen in de richting van het rumoer.... maar wat is dat.... wat komt

daar aan?..... Het zijn drie menschen, en in het midden van hen, zien ze wel goed..... dat is hun geliefde Meester..... de handen gebonden.... Het is hun of ze nu droomen inplaats van daarstraks.... ze voelen zich neergesleurd naar de diepte..... hun Meester.... hun Koning.... hun God.... nu als een misdadiger geboeid tusschen soldaten.... en daar, daar loopt Barabbas, los, vrij, en Hij.... neen, ze kunnen het niet bevatten, er moet iets verkeerd zijn.... het is een vergissing..... natuurlijk, het kan niet anders.

Hun hoop herleefde weer, dadelijk zal er wel recht gesproken worden en zal Hij hen bestraffen, die Zijn heilige handen durfden te binden.

Zie je wel, daar is het al: „ik vind geen schuld in dezen mensch.” O Pilatus, laat Hem dan nu bevrijden van die afschuwelijke soldaten.... maar neen, hij is bang voor die verwoede menigte.... daar klinkt het „Neem Hem dan!” O God is het mogelijk?..... Als wilde dieren vallen zij op Hem aan..... zij drukken Hem een doornenkroon op het hoofd en bespotten Hem.... zij konden het niet langer aanzien.... zij maakten zich weg en trachten ver van het gewoel tot bezinning te komen. Zij schreiden.... zij baden.... zij gisten.... zij trachten hun opstandige harten tot zwijgen te brengen en toen herleefde weer een heel weinigje hoop. Dit kon niet het eind zijn van de loopbaan

van hun geliefden Meester.... misschien was alles wel weer ten goede gekeerd in dien tijd en had Hij hen noodig, hoe dom dat ze nu zoo ver waren weggelopen... ze haastten zich terug... het zal spoedig avond worden.

Daar zagen zij reeds weer een menschenmenigte.... hoe zou het zijn?... zou Hij hun weer aan het leeren zijn?... Stokstijf bleven ze staan... wat rijst daar omhoog.... drie kruisen zijn het... en in het midden... alweer in het midden... zien ze Jezus... genageld aan dat ont-eerende hout.

Hun hart dreigde te breken van ellende en smart... zij hoorden de spottende woorden van de menigte... doch ook hoorden zij daartusschen door Zijn geliefde, klankrijke stem... o, zij wilden de laatste woorden nog van Hem hooren... en dan klinkt het... „Vader, in Uwe handen beveel Ik mijnen Geest.”

Stil slopen ze weg, gebroken naar lichaam en naar Geest. Zaterdag hebben ze samen nog bij Zijn graf gestaan en nu, Zondagavond vertrokken zij ellendig, moe, teleurgesteld gingen zij terug naar Emmaüs.

Eerst liepen zij zwijgend, doch dan, dan moesten ze spreken, spreken over Hem, die ze toch zoo hebben liefgehad.

Bij de twee bekommerde menschen voegde zich een derde. Hij trad uit de schaduw. Eerst was Hij stil, daarna bleek dat Hij niets wist van wat er in Jeruzalem was voorgevallen. Dan beginnen zij hun gemoed uit te storten. Alles haalden zij aan, de blijde intocht, hoe Hij hun geleerd had,

het verraad van Judas, en dan nog de kruisiging. Ach, zij konden geen woorden vinden voor den smaad, dien deze Heilige Mensch had geleden. De stem van den spreker stokte van smart. De ander ging verder, hoe Hij beloofd had, dat Hij zou opstaan en dat er 'smorgens eenige vrouwen naar het graf gegaan waren en een Engel hen had toegesproken en verteld, dat Jezus daar niet meer was, maar dat Hij leefde. „Wij hebben gezocht den geheelen dag, maar we vonden Hem niet en hoe zullen we Hem ooit weervinden?”

Nu begon de vreemdeling te spreken. Hij vertelde hun hoe volmaakt God eenmaal de wereld had geschapen, hoe de aarde zonder een rimpel was, zooals het menscheijk gelaat dat van God komt, geen rimpeltje vertoont. Hoe de zonde in de wereld kwam en God de aarde begon te reinigen met den zondvloed. Daarna, om de menschen te helpen gaf Hij de Tien Geboden en vervolgens bracht Hij het groote Offer door Zijn Eenig geboren Zoon te geven. Hoe dit offer voor de menschen de Zaligheid mogelijk maakte, want dat deze Jezus in werkelijkheid was opgestaan.

Zoo sprak de vreemdeling. Beide wandelaars waren stil geworden, een vreemd gevoel beving hen, iets was brandende in hen. Er ontloek een nieuwe hoop: O, als het eens waar was.... wij hebben veel moeite en smart... ik dacht... ik dacht... o, als het eens waar was. De gedachten stormden door hen heen.

Zij gingen verder, het pad was niet meer donker. Een ander

geloof had zich van hen meester gemaakt. Hoe stralend zag hun geestesoog nu weer het pad afgebakend. Ze bereikten hun woning en smeekten den vreemdeling om met hen te verblijven. Ze wisten niet wat het was, maar ze voelden zich zoo innig met hem verbonden.

De maaltijd was aangevangen en zij reikten de vreemdeling, overeenkomstig het gebruik, het brood om dit te zegenen.

En daar gebeurde het: door een beweging van de handen, door een blik van de oogen, zagen zij, voelden zij dat dit hun geliefde Heiland was. Zij vielen op de knieën, wilden Hem aanbidden . . . . Hij was echter verdwenen . . . . even plotseling als

Hij tot hen gekomen was, Nu wisten zij met zekerheid: dat Hij, „Jezus Christus, hun Heiland en Verlosser was opgestaan!”

Wij staan hier van aangezicht tot aangezicht met de werkelijkheid van het leven, er ligt geen verdichtsel in. Het is Waarheid, schoon en verheven! De volle beteekenis, de verstrekkende gevolgen zijn voor den mensch misschien nog niet geheel en al duidelijk.

De glorierijke Opstanding van onzen gekruisigden Heiland is de fundeering waarop wij ons prachtig gebouw van Geloof en Hoop oprichten.

Christus is waarlijk opgestaan!
T.C.H.

* * *

Voor jonge Oogen

Geld – Kun je er bijna alles mee koopen?

„Is 't waar, Oom Ben”, zoo werd mij onlangs gevraagd, „dat je met geld haast alles kunt koopen?” En wat denk je, heb ik daarop geantwoord? Dit:

Neen, de macht van het geld is heel beperkt. De allerkostbaarste en mooiste dingen kun je er niet mee koopen. Je kunt er geen denkvermogen mee koopen, geen gezond verstand, geen deugd, evenmin karakter, evenmin vergiffenis van zonde, evenmin liefde, evenmin het eeuwige leven, evenmin een rustig geweten,

evenin ontkoming aan den dood. De koopkracht van het geld is uiterst beperkt. Je kunt er veel mee koopen dat goed is en ook veel dat slecht is. Je kunt er kerken mee bouwen zoowel als kroegen. Je kunt er scholen mee bouwen en ook speelholen en plaatsen van ontucht. Maar het is waardeloos, waar het de eindelooze dingen betreft die van het eeuwige karakter van den mensch afhangen. De macht van het geld blijkt uit wat je er *niet* voor kunt verkrijgen, niet uit wat je er wel mee koopen kunt.

Oom Ben.

* * *

Een Paaschvertelling.

DINIE EN GRIETA woonden in hetzelfde dorpje. Er was een lange dijk en hun beider huisjes stonden daar langs. Ze gingen ook op dezelfde school en zaten beiden in de vierde klas. De school was in het dorp en dat was van huis af wel een half uur loopen. Ze hadden natuurlijk gezelschap aan elkander bij het heen en weer gaan van school naar huis en ze waren dan ook dikke vriendinnen geworden. Grieta had veel broertjes en zusjes, zoodat ze na schooltijd daar dikwijls op moest passen en niet van huis weg mocht. Dan kwam Dinie veel bij Grieta en ze zaten samen op de bank voor het huis en lazen wat met elkaar of deden spelletjes. Dat ging heerlijk den heelen zomer lang, maar toen het winter werd, bleven ze vanzelf wat meer in huis.

Dinies Moeder vond het ook een bezwaar dat Dinie met het slechte weer vier maal die lange weg naar het dorp moest loopen en zond haar toen tusschen de middag naar vrouw Schenk waar ze dan gelijk breien kon leeren.

Het beviel Grieta heelemaal niet, dat ze zonder haar vriendin nu tweemaal dat koude eind moest gaan en na veel vragen vond ook haar Moeder het goed dat ze naar vrouw Schenk toeging.

Vrouw Schenk was iemand van ongeveer 60 jaar, ze paste vroeger dikwijls op kinderen, die ze dan aardig wist bezig te houden. Zij was niet alleen lief en vriendelijk voor kinderen, maar ze was ook geloovig en het liefste las ze de kinderen voor uit den grooten platenbijbel van dien grooten

Kindervriend, die de kindertjes tot zich riep. In vele kinderhartjes had zij op deze wijze het goede zaad gestrooid en ook Dinie en Grieta hoorden gaarne uit dien Bijbel vertellen en het heerlijkst vonden ze het als ze de mooie platen mochten zien. Maar er moest ook gewerkt worden en toen ze zoo ver waren, dat ze al aardig met de breipennen overweg konden, zei vrouw Schenk dat ze nu beiden iets voor zich zelf moesten breien en die het eerste klaar was kreeg een mooi mandje van haar. Dat viel in goede aarde, dat mandje hadden ze beiden al zoo lang bewonderd en ieder voor zich maakte dan ook het plan om het te winnen. Nu was Dinie altijd een beetje vlijtiger geweest dan Grieta, die speelde zóó graag met haar broertjes en zusjes, dat het haar groote moeite kostte om Dinie bij te houden.

Het was intusschen alweer voorjaar geworden en in het vroege zonnetje zaten ze samen op de bank te breien. Daar werd Dinie weggeroepen door haar Moeder, ze moest een boodschap doen.

Eerst breidde Grieta vlijtig door, doch toen werd haar aandacht getrokken door het breiwerk van Dinie, het lag daar op de bank en wat leek het groot, o Dinie was vast al veel verder dan zij. Grieta nam het werk in de handen en zag hoe keurig het was en werkelijk: Dinie had ook al meer gebreid.

Toen kwam het duiveltje van jaloezie in haar hoofdje rondspoken, en die zeide zoo heel

zachtjes in haar oor dat ze het best een eindje kon uittrekken. O neen, dacht Grieta, dat zou ze dadelijk merken en dan zou ze heel kwaad op me wezen en dan zou ze het aan vrouw Schenk vertellen en dan kreeg ik toch het mandje niet. Het duiveltje liet echter niet los en fluisterde: „zie je dan dat poesje niet, je weet hoe graag of die met wol speelt, die geef je de schuld, dan merkt niemand het.”

Het was een moeilijk oogenblik voor Grieta en helaas haar jaloezie en het verlangen om het mandje te bezitten kreeg de overhand en zoo trok ze en trok ze net zolang aan de draad tot er een heel eind was verdwenen en de rimpelige draad in een groote bos op den grond lag. Zoo, nu was zij verder dan Dinie en ze zou wel maken dat ze haar nu vóór bleef. Daar kwam ze al aan, rood van het harde loopen want ze vond het zoo jammer dat ze al dien tijd niet had kunnen breien. Dicht bij de bank gekomen bleef ze echter vol schrik staan: was dat haar breiwerk? Ze keek naar Grieta, die bleef ijverig zitten breien en wist niet hoe ze kijken moest. De tranen sprongen Dinie in de oogen, „Hoe, komt dat?” snikte ze het uit. Grieta probeerde te vertellen dat de poes het gedaan had, maar het klonk niet erg geloofwaardig en Dinie begreep dan ook dat Grieta haar dit had aangedaan.

O, wat een verdriet, haar mooie breiwerk en het ergste nog: haar eigen vriendin die dat gedaan had. Ze holde naar Moeder en deze, zeer boos geworden ging naar de Moeder van Grieta. Ze bereikte niet veel want Grieta's Moeder nam haar in bescherming en zoo

kwam Grieta er ook niet toe om schuld te bekennen en vergeving te vragen.

Nu was het uit met de vriendschap. Wanneer ze elkaar 's morgens en 's middags op de weg naar school zagen, plaagden ze elkaar zooveel als zij konden. Vrouw Schenk vond het ook niet mooi wat Grieta gedaan had, maar probeerde hun te doen begrijpen dat vijandschap toch ook niet mocht zijn.

Op een dag was Grieta ziek geworden en Dinie was er blij om. Ja, dat gunde ze haar nu echt, nu kon ze niet meer breien ook en het mandje was dan vast en zeker voor haar. Vrouw Schenk die dit wel merkte, vertelde haar dat het niet lief was Grieta zoo'n kwaad hart toe te dragen en wees haar op den zachtmoedigen Heiland, die al zijn vijanden vergaf en uit den Hemel gekomen was om te lijden en te sterven. Het maakte wel indruk op Dinie, ze wilde eigenlijk wel graag anders, maar het kon niet, Grieta had te leelijk gedaan. Het was de Maandag voor Paschen en de kinderen vertelden aan vrouw Schenk, wat ze op de Zondagsschool den vorigen dag hadden gehoord.

Dinie was niet op de Zondagsschool; ze wilde er ook wel graag heen. Zij vond die verhalen allemaal zoo mooi. Ze keek weer in den Bijbel naar de plaat van Jezus, die aan het kruis hing. Hoe kon dat eigenlijk? Wat leest vrouw Schenk ook wel eens? Hebt uw vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel degenen die u haten en bidt voor degenen die u geweld aan doen en die u vervolgen opdat

gij moogt kinderen zijn van uw Vader, die in de Hemelen is." O, zij wilde wel een kind van dien Goeden Vader zijn, maar ook Grieta wilde God tot Zijn kind hebben. Dan moest ze ook bidden voor Grieta en dat wilde ze ook.

Toen ze naar huis ging keek ze alles met andere oogen aan. Die lammetjes in de wei herinnerden haar aan den Goeden Herder, ook die mooie bloesemboom, ja, dat alles deed God om het zoo mooi en lief voor hen te maken. Maar dan Grieta, die zag van dat alles niets, ze was nog steeds ziek, de dokter kwam er elken dag, misschien was het erger! En toen kwam het gebedje als van zelf in haar hart: „O, lieve God, maak Grieta toch beter, laat haar vooral niet dood gaan.”

Den volgenden dag kwam Dinie gelukkig uit school thuis. Vrouw Schenk had haar het mandje gegeven en zij was er trotsch op, ze kwam er niet op uitgekeken. Den heelen avond kreeg het een eereplaats op tafel opdat iedereen het toch goed kon zien.

Voor schooltijd den volgenden morgen zag Dinie het broertje van Grieta in den tuin, bezig bloemen te plukken om er een boeketje van te maken. Daar herinnerde Dinie zich opeens dat Grieta jarig was, dat was een mooie gelegenheid om haar op te zoeken, maar dan moest ze haar ook wat geven, opdat ze vooral goed zou weten dat ze

heelemaal niet kwaad meer was.

Het was echter moeilijk, wat moest ze geven? Zij ging in gedachten haar schatten eens na, maar niets vond ze goed genoeg. Dan dacht ze, „wat zou de Heiland in haar plaats gedaan hebben?” Hij die voor ons Zijn Leven gaf? Het was niet moeilijk, Hij zou het liefste wat hij had, gegeven hebben en opeens wist ze het. Zij holde naar Moeder en vroeg of ze het doen mocht, deze stemde toe en met beide handen haar mandje nemende liep ze met een hartje vol liefde naar het huisje van Grieta. Of Grieta blij was? Dat begrijpen we wel. Ze huilde van blijdschap, maar ook van spijt dat ze niet eerder haar booze daad beleden had, want het had haar geen vreugde gegeven.

Paasch Zondag ging Dinie naar de Zondagsschool en zij luisterde aandachtig naar het mooie verhaal van het lijden en sterven van Jezus en haar hartje juichte toen verteld werd dat de Heiland was opgestaan en dat zij nu allen bij Hem in den Hemel konden komen. Wat was ze blij, dat zij nu alles had goedge maakt met Grieta, want ze begreep wel dat Jezus geen kindertjes liefhad die haat in hun hartje meedroegen.

's Middags ging ze naar Grieta en vertelde haar alles wat ze op de Zondagsschool gehoord had en toen Grieta beter was gingen ze samen ook naar de Zondagschool.

Hij die voor ons Zijn leven gaf
 Voor ons de kluisters brak van 't graf,
 Hij heeft voor ons den strijd volstreden;
 Nu zijn wij met Hem opgestaan,
 Nu vangt het nieuwe leven aan,
 Dat we eeuwig in Zijn dienst besteden.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

Op een vel papier, 8 bij 17 $\frac{1}{2}$ c.m., is een Hebreeuwsche vertaling van het Boek van Mormon geschreven in de in algemeen gebruik zijnde moderne rechte Hebreeuwsche letters. Op dit vel papier is gedemonstreerd, dat de geheele tekst van het Boek van Mormon, zooals de Amerikaansche lezers bezitten, in het Hebreeuwsch geschreven zou kunnen worden op veertig en drie-zevende bladzijden — dus een en twintig platen totaal”. (Sjodahl, pag. 39).

Indien Phoenicische letterteekens werden gebruikt — de letterteekens bekend aan Lehi en zijn tijdgenooten — en rekening houdende met het bekende verlies van een deel van het eerste manuscript, zouden vijf en veertig bladen noodig geweest zijn.

„De Heer Lamb meende dat er vijftig bladen in 2 $\frac{1}{2}$ c.m. gingen, of wel tweehonderd bladen in 10 c.m. (het kleinste getal). Een derde deel werd vertaald, dat is dus zes en zestig bladen en een klein overschot. Maar wij hebben reeds aangetoond, dat het geheele boek, met inbegrip van de verloren pagina's geschreven kon worden op vijf en veertig bladen. Indien we aannemen zes en zestig, of zelfs vijftig, blijft er voldoende plaats voor een tekst gegraveerd in groote leesbare letters.” (Sjodahl, pag. 42, 43).

4. Origineele taal van het Boek van Mormon.

De verklaring wordt in het

Boek dikwijls gegeven, dat het geschreven werd in Nieuw (hervormd) Egyptisch. (Mormon 9: 32, 33). Deze verklaring geeft ons geen zekerheid of de gebruikte letterteekens uitsluitend „nieuw-Egyptisch” waren. Het is mogelijk dat de taal van het boek een soort verkort Hebreeuwsch was, geschreven teneinde ruimte te winnen in de letterteekens van het „nieuw-Egyptisch”.

Deze bewering werd eens gebruikt om twijfel te verwekken aangaande de echtheid van het Boek. Nieuwe ontdekkingen hebben ons veel nieuwe inlichtingen verstrekt over de manieren, gewoonten en taal van de bevolking van oud Palestina. In het bijzonder is de nauwe verwantschap tusschen Palestina en Egypte eenerzijds en met de vallei van Mesopotamië anderzijds aan 't licht gebracht. Palestina bevond zich aan den grooten weg tusschen deze twee nederzettingen. De overblijfselen der Egyptische bezetting zijn op verschillende plaatsen in Palestina in den laatsten tijd ontdekt. Er is geen twijfel mogelijk, dat de beschaafted Hebreeën Egyptisch kenden en dat het schrift of wijze van schrijven zooals de Egyptenaren gebruikten in vele andere landen waren overgenomen.

1. De patriarchen brachten met zich uit Babylon naar Kanaän een Arameesch dialect mede, met Akkadeesche elementen. Dit had invloed op het doorspekt Kanaäni-

tisch dialect dat zij daarna overnamen, in zoo verre dat herinneringen aan Babylonische mythen en Akkadeesche uitdrukkingen, Babylonische toestanden weerspiegeland, in het Kanaänitisch overgingen. Dit was in den tijd dat het Kanaänitische dialect, door zijn assimilatie door de patriarchen met hun Arameesche taal, die onder invloed van de beschaafde talen van Mesopotamië een hooger graad van ontwikkeling bereikt had, boven het niveau van de primitieve uitdrukkingswijze begon uit te komen. Dit was het moment waarop de Hebreëen en de Kanaänieten hun eigen weg gingen, en waarop uit het Kanaänitisch zich een afzonderlijk dialect onder de Hebreëen begon te ontwikkelen.

2. Deze taal, reeds gewijzigd en boven het primitieve Kanaänitisch uit ontwikkeld, werd door de Hebreëen in Egypte behouden, onder invloed van de Egyptische taal uitgebreid, verrijkt en op voldoende wijze verfraaid om de noodzakelijke voorwaarden te scheppen, waaronder de literaire taal — die wij de taal van de Pentateuch noemen — rijpte en vervolmaakt werd." (A. S. Yahuda, De Taal van de Pentateuch en zijn verwantschap aan het Egyptisch, pag. 35-36).

Mogelijk is het ook, dat het Egyptisch een van de gesproken talen in Palestina was, juist zooals daar nu verschillende talen worden gesproken. Het historische feit dat Israël eenige honderden jaren in Egypte verkeerde, zou werkelijk

voldoende zijn om de aanwezigheid van de Egyptische taal in het Beloofde Land te verklaren. Het is zelfs waarschijnlijker, dat welke taal ook in Palestina werd gesproken, deze geschreven kon worden in de zinnebeelden en letterteekens van de Egyptenaren.

De verklaring dat de platen geschreven waren in nieuw-Egyptisch, wordt, in het licht van de hedendaagsche ontdekkingen, een bewijs voor de waarheid van het Boek.

„De Hebreëen waren in Egypte gedurende tweehonderd vijftien jaar. Uit de betrekkingen tusschen de tot slavernij gebrachte Israëlieten en hun Egyptische onderdrukkers vloeit logisch voort, dat er op een of andere manier gemakkelijke omgangsmiddelen bestonden voor zakelijke doeleinden; en het is niet aan te nemen, dat de Egyptenaren gedurende meer dan twee eeuwen hun wenschen en bevelen aan hun slaven kenbaar maakten door middel van tolken. Hoe kon Mozes, die opgevoed was als de zoon van Pharao's dochter, met zijn pleegmoeder al de dagen dat hij haar in haar huis doorbracht, omgaan, indien hij geen Egyptisch kende? Een van Abraham's vrouwen, Hagar, was een Egyptische vrouw (Gen. 16: 1-4) en Salomo huwde eveneens een Egyptische vrouw. Niets is meer waarschijnlijk dan dat deze twee beroemde Israëlieten kennis verkregen van de oorspronkelijke taal van hun respectievelijke echtgenooten.

Wordt vervolgd.

RECTIFICATIE. — In de rubriek „Belangrijke mededeeling" in het no. van 15 Maart j.l. is het adres van Zr. T. C. Hartman-Spaans weggevallen. Dit adres is: Eemwijkstraat 22, Voorburg.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Haagsche Zangkoor.

Het Haagsche Zangkoor doet in de Zending een goed werk.

Zondag 9 Maart j.l. waren de leden van het koor de gasten van de gemeente Schiedam, waar, onder leiding van Zuster Claus-Schoenmaker in de avondvergadering zuiver en gevoelvol gezongen werd.

Deze gewaardeerde medewerking werd door alle aanwezigen zeer op prijs gesteld.

Aan het einde van de vergadering werd aan het Haagsche Zangkoor hartelijk dank gezegd en den wensch uitgesproken, dat dit bezoek niet de laatste keer zal zijn geweest.

Aangesteld.

Op Zondag 16 Maart j.l. werd in het kerkgebouw te Overmaas-Rotterdam, bij het reeds aangestelde Zondagsschoolbestuur, toegevoegd, de broeders:

B. H. de Rijke, 1e raadgever.

H. B. J. Brandenburg, 2e raadgever.

A. Leefflang, secretaris.

Ordering in het Priesterschap.

Te den Haag werden op Zondag 2 Maart j.l. geordend:

Dirk Rhijnsburger tot Priester door J. Claus.

Jacob Nieuwland tot Leeraar door A. P. Claus.

Pieter v. d. Meide Jr. tot Ouderling door P. v. d. Meide Sr.

Tobius Dazelaar tot Priester door J. J. Claus.

Dirk Gerrit Visser tot Priester door J. P. Schouw.

Te Usquert-Groningen werd op 16 Maart j.l. tot Priester geordend J. M. Dijkstra door T. Drent.

Op 23 Maart j.l. werd te Schiedam tot Diaken geordend Bernardus Voogd, door C. J. de Ronde en Geert de Groot tot Priester, door L. Plaizier.

Geboren.

Op 16 Maart j.l. werd te Anna Paulowna geboren Anna Catharina, dochter van P. Prins en J. Prins-Dijkstra.

Overleden.

Op Maandag 10 Maart j.l. overleed te Voorburg door een noodlottig ongeval Vera Hennie Grace, het 4-jarig dochtertje van de familie Vlam.

Bij den dood van een kind.

Als grievend leed den Christen treft, Zijn leer hem troost komt bieden.

Hij buige in 't ongeval zich neer.....
Doch heft zijn hoofd bemoedigd weer
En zegt, naar 't voorbeeld van zijn

Heer :

Mijn God, Uw wil geschiede.

Er is een vierjarig meisje ten grave gedragen. In haar kortstondig leventje is zij omringd geweest met de liefde en zorg, welke aardsche ouders maar vermogen te geven. Boven duizenden andere kinderen was zij te benijden: haar ouders knielden tezamen met haar en de andere kinderen neer en baden met haar. Wonderschoone dingen van den Vader en van den Hemel vertelden zij haar en haar jonge geest werd van lieflijke dingen vervuld. Deze geest echter streefde naar hooger en sterker en het jonge lichaampje met zijn zwakke vermogens kon dien geest in zijn streven niet volgen. En de Vader, dit wetende, nam haar tot zich. Thans kan haar geest, onder hoogere leiding, zijn wiekslag ontplooiën in het Koninkrijk van Liefde en Warmte. Zij is heengegaan naar het Huis des Vaders waar vele woningen zijn. Eén dier woningen zal zij toebereiden en versieren voor de komst van haar ouders aldus de liefde vergeldende, waarmee zij op aarde omringd is geweest. Dan zullen zij daar voor eeuwig wonen en die woning zal nimmer worden verstoord.

Rukt de onverzoen'bre hand des
doods,

De dierste panden neder,
Geen Christen, die daar hopeloos
treurt.

't Vooruitzicht houdt hem opgebeurd:
Wie hier van hem wordt wegge-
scheurd,

Bij God vindt hij ze weder.

De Opstanding.

Een vers uit een bekend Hollandsch lied luidt:

Want nu de Heer is opgestaan,
Nu vangt het nieuwe leven aan,
Een leven door Zijn dood bereid,
Een leven in Zijn heerlijkheid.

Als allerwegen ons oog wordt getrokken door de gebeurtenissen om ons heen, in de natuur zoo- wel als in eigen leven, dan kan het niet anders of onze gedachten komen telkens weer samen op één punt: „Christus”!

Ieder jaar opnieuw vieren wij het Paascheest, de eene mensch met en de ander zonder religieuze bijgedachten, beiden echter be- kennen, dat het is: nieuw leven. Eigenlijk beheerscht dit ons ge- heele bestaan, vooral als wij ge- zegend zijn met kennis van het Eeuwig Evangelie. In alles wat wij beschouwen, van het eerste begin dezer aarde af tot op heden: steeds zien wij vernieuwing.

Wat ons leven echter de groot- ste vernieuwing heeft geschonken is de Doop, zooals door Christus zelf onderwezen. Terecht kunnen wij dan met Paulus zeggen: „Dat wij den nieuwen mensch aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heilig- heid”. Steeds moeten wij deze vernieuwing nastreven, bij iedere herdenking, of het dan het Paasch- feest is dan wel een Avondmaals- dienst, opdat door een veelvul- dige bekeering een werkelijke ver- nieuwing naar lichaam en geest het resultaat zal zijn. Hierdoor werken wij dan mede, om deze aarde vóór te bereiden op de

grootte wedergeboorte, waarna zij zal voortkomen als een jong, frisch en rein leven. Dan zullen wij bereikt hebben het nieuwe leven door 's Heeren dood be- reid, en dat nieuwe leven zal voortduren in Zijn heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.

R. Schippers.

Vrouwe! wat weent gij?

Maria stond buiten bij het ge- opende graf en weende om haren Heere. Zij voelde zich verlaten,

Raak Mij niet aan, Maria!

wanhopig, dat haar zoo geliefde Meester op zulk een wreede wijze had moeten sterven en dat zelfs nu het laatste wat haar van Hem overgebleven was, uit het graf bleek te zijn verdwenen.

Toen geschiedde het, dat de Heere achter haar stond en op ernstige toon zeide: „Maria.” Een onbeschrijfelijk geluk doortrilde haar, toen zij haar dood gewaanden Heiland bij haar zag staan en hoe eenvoudig en eerbiedig klonk toen haar „Meester.”

Haar blijdschap doorstroomt thans allen, die zich opmaken om over enkele dagen het Paascheest te vieren, den dag, waarop onze Heiland den dood overwon voor alle menschen, niemand uitgezonderd, en door Zijn zoenoffer de klove overbrugde tusschen God en den mensch, waardoor wij, indien wij de daartoe gestelde eischen willen vervullen, in Zijne tegenwoordigheid voor immer zullen terugkeeren.

Voor alle menschen! Hoe weinig wordt de belangrijkheid en het alomvattende van deze gebeurtenis begrepen. Vele Christenen, wier ouders hen als kind ter besprenkeling hebben opgehouden, meenen, dat de Heere alleen voor

hen gestorven is en de geheele overige milliardenbevolking der aarde slechts zal opstaan om ter helle te varen.

Wee het menschedom, dat zóó de doeleinden van zijn God heeft leeren misverstaan. Christus ging vóór Zijn opstanding tot de dooden en predikte daar den velen, die in de „gevangenis” in geestelijke duisternis verkeerden, het Evangelie van bekeering en verlossing en gaf hun de vertroosting, dat, indien zij zich bekeerden, zij ook eenmaal op zouden staan en door de macht van het Heilige Priesterschap zouden ontvangen alle dingen, ook de doop, welke voor hun eeuwig geluk noodzakelijk waren. De opstanding is voor ons van oneindige waarde, omdat wij hebben leeren verstaan, dat onze Heiland voor alle menschen heeft geleden om voor alle getrouwe, gewillige volgelingen van Hem het Eeuwig Leven mogelijk te maken.

G. T. Riebeek,

* * *

RAAD.

Doe wat gij doet, doe het voor God,
En nimmer voor de menschen.
En zie, geen daad zal de uwe zijn,
Die ge ongedaan zoudt wenschen!

Spreek wat ge spreekt, spreek het voor God,
Onmidd'lijk voor Zijn ooren,
Voorwaar, 't zal waar en sober zijn,
Al wat uw mond laat hooren!

Denkt wat ge denkt, denkt het met God,
En wijding zal het wezen,
Die in uw blik, uw ganschen mensch
Voor ieder staat te lezen!

W. L. Welter.